

Χρήστος Νταμπαλάκης

Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

Αθήνα 2022

Ο Χρήστος Νταμπακάκης είναι Διδάκτωρ Ιστορίας και Φιλοσοφίας του Δικαίου και του Θεάτρου (Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών). Έχει σπουδάσει νομική και θεατρολογία κι έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στο ποινικό δίκαιο και την θεωρία του δικαίου, καθώς και στην πολιτιστική διαχείριση. Έχει σκηνοθετήσει τη βραβευμένη μικρού μήκους ταινία «2 ½» και έχει συμμετάσχει σε πολλά επιστημονικά συνέδρια. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6947224174

E-mail: aram801@hotmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021- Μάιος 2022) με εισηγητές τους κ.κ. Θανάση Τριαρίδη, Ανθή Τσιρούκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Άλλη απορία για τους ελέφαντες;* του Χρήστου Νταμπακάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons [BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Κόρη

Γιος

Εκείνος

Εκείνη

Περίληψη

Ας υποθέσουμε ότι ένα δυσλειτουργικό ζευγάρι δασκάλων αποφασίζει να αναθρέψει τα παιδιά του υπό το φόβο του Πρωτοκόλλου και του Επιθεωρητή χρησιμοποιώντας το πρόσχημα της διά νόμου απαγόρευσης κυκλοφορίας λόγω ενός Εχθρού. Ένας ηθοποιός ως δήθεν κρατικός Επιθεωρητής από τη γέννηση των παιδιών και μετά τους επισκέπτεται κάθε Κυριακή και λαμβάνει την εβδομαδιαία αναφορά ως προς την καθημερινότητα της οικογένειας, τα τυχόν παραπτώματα και τις παραβάσεις των κανόνων. Όλοι είναι δυνάμει υπόλογοι στον Επιθεωρητή. Με το τέχνασμα αυτό οι γονείς εξασφαλίζουν αφενός την πειθαρχία και την ευταξία και αφετέρου επιτυγχάνουν το δέσιμο της οικογένειας υπό τον κοινό φόβο για τον Επιθεωρητή και τις ποινές του. Πώς θα αντιδρούσαν όμως αυτά τα παιδιά αν χρειαζόταν να ζήσουν χωρίς τους γονείς, τον Επιθεωρητή και το Πρωτόκολλο;

Σκηνή πρώτη

Σαλόνι πολυτελούς μονοκατοικίας. Η Κόρη (18 ετών) κι ο Γιος (15 ετών) στέκονται ακίνητοι. Η Κόρη παίρνει το Γιο από το χέρι και τον πηγαίνει στον καναπέ. Κάθονται δίπλα στους νεκρούς γονείς τους κρατώντας τα χέρια τους.

Κόρη: Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

Γιος: Γιατί τα μάτια τους είναι πάντα θλιμμένα;

Κόρη: Δεν είναι θλιμμένα. Έτσι είναι.

Γιος: Κι όμως εγώ βλέπω κάτι. Μια μελαγχολία. Δεν είναι λογικό όμως. Ζουν ελεύθεροι στη φύση και είναι θλιμμένοι;

Κόρη: Αυτό είναι δικό σου συμπέρασμα. Εγώ δεν τους βλέπω θλιμμένους. Κι ύστερα τί εννοείς ελεύθεροι; Όλοι ελεύθεροι ζούμε, απλώς οφείλουμε να προσέχουμε.

Σε παγωμένο χρόνο η Κόρη και ο Γιος κάθονται πολλή ώρα στον καναπέ.

Κόρη: Έφυγε. Δεν θα ξανάρθει.

Γιος: Καλύτερα.

Κόρη: Φοβάμαι πολύ. Μάλλον είμαστε μόνοι μας πια.

Γιος: Χωρίς κανέναν. Χωρίς Πατέρα, Μητέρα και Επιθεωρητή.

Κόρη: Δεν ξέρω αν μπορώ να πιστέψω όσα μας είπε.

Γιος: Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να μάθουμε.

Κόρη: Όχι. Αυτό το φοβάμαι πολύ.

Γιος: Δεν γίνεται διαφορετικά. Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να βγούμε από δω, να δούμε...

Κόρη: Τι να δούμε; Ξέρουμε τί θα δούμε; Θα καταλάβουμε τί ακριβώς βλέπουμε;

Γιος: Δεν ξέρω και δεν με απασχολεί προς το παρόν. Λες κι έχω κι άλλη επιλογή.

Κόρη: Πόσες φορές δεν με είχες ρωτήσει αν υπάρχει κάτι έξω από το φράχτη;

Γιος: Τώρα λοιπόν ήρθε η ώρα να το διαπιστώσουμε. Με τα μάτια μας.

Κόρη: Και μετά; Πώς θα προχωρήσουμε; Έξω ή εδώ;

Γιος: Δεν ξέρω, θα εξαρτηθεί από το έξω.

Κόρη: Το έξω είναι ένα ολόκληρο σύμπαν που αγνοούμε.

Γιος: Όμως τελικά θα το αντικρίσουμε. Χωρίς τον Επιθεωρητή θα μέναμε για πάντα εδώ, να ακούμε περιγραφές ενός κόσμου που δεν ξέρουμε καν αν υπάρχει.

Κόρη: Δεν ξέρω πια αν θέλω αν τους κρατάω τα χέρια. (Αφήνουν και οι δυο τα χέρια των γονιών τους)

Γιος: Το καταλαβαίνω. Νιώθω κι εγώ πολύ μπερδεμένος.

Κόρη: Δεν ξέρω αν πρέπει να θρηνώ ή να γιορτάζω.

Γιος: Η ελευθερία είναι δώρο. Εκείνοι που μας την στερούσαν είναι οι γονείς μας.

Κόρη: Ήταν. Και τελικά έπεσαν στην ίδια την παγίδα τους.

Γιος: Δεν ήταν παγίδα. Ήταν ο κόσμος μας, η ασφάλειά μας.

Κόρη: Τόσα χρόνια σκεφτόμουν πόσο θα ήθελα να μπορώ να βγω και τώρα...

Γιος: Και τώρα;

Κόρη: Νιώθω τύψεις. Αν βγω είναι σα να τους προδίδω, σα να πετάω στα σκουπίδια τον κόσμο μου, τον κόσμο μας.

Γιος: Που δεν επιλέξαμε εμείς όμως.

Κόρη: Όχι, δεν τον επιλέξαμε. Αλλά μέσα σε αυτόν γεννηθήκαμε, μεγαλώσαμε, αυτόν ξέρουμε. Τον άλλο κόσμο, δεν τον...

Γιος: Όπως είπα πριν δεν έχουμε άλλη επιλογή. Θα πρέπει να βγούμε, να δούμε τι γίνεται.

Κόρη: Ο Πατέρας και η Μητέρα είναι νεκροί, θα πρέπει να φροντίσουμε εμείς τους εαυτούς μας. Εφόσον δεν ισχύει τίποτα απ' όσα ξέραμε δεν ισχύει και το βασικότερο, η απαγόρευση κυκλοφορίας.

Γιος: Άρα θα βγούμε από το κτήμα και θα κινηθούμε κανονικά!

Κόρη: Αν είναι αλήθεια όσα μας είπε ο Επιθεωρητής ναι.

Γιος: Μην το λες Επιθεωρητή πια. Δεν ήταν ποτέ.

Κόρη: Έστω. Πάντως πιστεύω ότι μας είπε την αλήθεια.

Γιος: Μα τόσο καιρό μας έλεγε κι αυτός ψέματα.

Κόρη: Εκείνοι ξεκίνησαν αυτόν τον παραλογισμό. Αν φταίει κάποιος τότε είναι εκείνοι.

Γιος: Κι εκείνος το δέχτηκε. Δέχτηκε να συνωμοτήσει μαζί τους και να μας παρουσιαστεί ως Επιθεωρητής με σκοπό να μας κρατάνε για πάντα εδώ μέσα!

Κόρη: Πληρώθηκε καλά. Με τα χρήματα τελικά μπορείς να καταφέρεις τα πάντα.

Γιος: Μας κοροΐδευε κι εκείνος όπως κι οι γονείς μας. Όλοι τους λοιπόν. Αυτός ήταν απλά η πέτρα που πετάει κάποιος στον σκύλο για να τον χτυπήσει. Φταίει ποτέ η πέτρα;

Κόρη: Μα τι λες; Έχει τεράστια ευθύνη κι εκείνος.

Γιος: Μήπως όμως με την ενέργειά του εξιλεώθηκε;

Κόρη: Μη το λες αυτό!! Μας βοήθησε δηλητηριάζοντας τους με τις σοκολάτες και αποκαλύπτοντας μας την αλήθεια. Πόσο παράλογο. Πώς βοηθάς κάποιον σκοτώνοντας τους γονείς του;

Γιος: Δεν ξέρω. Όμως μάλλον δεν έχουμε ζήσει μια συνηθισμένη ζωή όλα αυτά τα χρόνια.

Κόρη: Μέχρι πριν δυο ώρες νομίζαμε ότι το Κρατικό Πρωτόκολλο απαγορεύει την κυκλοφορία των πολιτών λόγω του Εχθρού, ότι όλοι ελέγχονται από τον Επιθεωρητή κάθε εβδομάδα.

Γιος: Αφού αυτό ακούγαμε από τότε που γεννηθήκαμε. Πώς να μην το πιστεύουμε;

Κόρη: Όμως αν το πιστεύεις απόλυτα, τότε γιατί αναρωτιόσουν τι συμβαίνει έξω;

Γιος: Αναρωτιόμουν, δεν αμφισβητούσα. Απλώς με τη φαντασία μου έφτιαχνα έναν άλλο κόσμο απ' αυτόν που πίστευα ότι υπάρχει.

Κόρη: Λες ο κόσμος αυτός που φανταζόσουν να είναι κοντά στον πραγματικό;

Γιος: Δεν ξέρω. Μπορεί.

Κόρη: Κι αν βγούμε από δω τί θα κάνουμε; Πού θα πάμε;

Γιος: Δεν ξέρω. Αναλόγως τι θα βρούμε μπροστά μας.

Κόρη: Κι αν μας ρωτήσουν ποιοι είμαστε τι θα πούμε; Ότι είμαστε η Κόρη και ο Γιος;

Γιος: Αυτά δεν είναι ονόματα. Είναι ιδιότητες. Είσαι η κόρη κάποιου, όχι η Κόρη τελεία.

Κόρη: Τόσο καιρό δεν μας ενοχλούσε ότι δεν είχαμε όνομα. Τώρα όμως είναι αλλιώς. Όλα είναι αλλιώς. Δεν ξέρω αν θέλω να βγω από το σπίτι. Φοβάμαι.

Γιος: Καταλαβαίνεις ότι πια είμαστε μόνοι μας εσύ κι εγώ; Κάτι θα πρέπει να κάνουμε για να επιβιώσουμε. Να ψάξουμε το σπίτι, ίσως βρούμε κάτι. Κάπου θα υπάρχουν χρήματα ή κάτι χρήσιμο για μας.

Κόρη: Πιστεύεις ότι ο Επιθεωρητής θα ξανάρθει;

Γιος: Όχι. Εκείνος θεωρεί ότι έκανε αυτό που έπρεπε. Τώρα εμείς πρέπει να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας.

Κόρη: Μόλις δυο ώρες πριν πάψαμε να είμαστε αυτοί που νομίζαμε. Βλέπω τους γονείς μας. Τώρα κανονικά θα είχαμε ξεκινήσει το εβδομαδιαίο μας πρόγραμμα.

Γιος: Υπό το φόβο του Πρωτοκόλλου και του Επιθεωρητή.

Κόρη: Υπό το φόβο του Πρωτοκόλλου και του Επιθεωρητή.

Γιος: Υπό το φόβο! Αυτό δεν αρκεί για να είσαι έστω λίγο χαρούμενη αυτή τη στιγμή; Ότι δεν ζούμε πια υπό τον φόβο;

Κόρη: Έχασα τους γονείς μου. Δεν μπορώ να είμαι χαρούμενη.

Γιος: Εκείνοι τελικά δεν προκάλεσαν την τύχη τους;

Κόρη: Δηλαδή έπρεπε ο ηθοποιός αυτός να τους σκοτώσει; Εκείνοι του έδωσαν δουλειά, έστω αυτή τη δουλειά, κι εκείνος τι κάνει; Τους σκοτώνει!

Γιος: Δεν μπορώ να πω ποιος έφταιγε περισσότερο. Όμως αυτή τη στιγμή μας ανοίγεται μια πόρτα που λίγο πριν ήταν αόρατη.

Κόρη: Πόρτα για το έξω;

Γιος: Για το έξω, για το καινούριο. Πιο πολύ για το αληθινό, αυτό που πραγματικά υπάρχει. Διάβασε τις εφημερίδες που μας άφησε ο Επιθεωρητής.

Κόρη: Δεν ξέρω αν αντέχω να τις διαβάσω.

Γιος: Ξέρεις γιατί δεν αντέχεις; Γιατί σκέφτεσαι πόσα μπορεί να έχουμε χάσει.

Κόρη: Δεν είναι αυτό. Δε μου είναι εύκολο να σταματήσω να είμαι αυτή που είμαι.

Γιος: Μήπως φοβάσαι;

Κόρη: Φυσικά! Φοβάμαι μήπως φτάσω στο σημείο να μην ξέρω ποια είμαι.

Γιος: Μπορείς να παραμείνεις αυτή που είσαι.

Κόρη: Έχει νόημα να τα συζητάμε αυτά τώρα; Οι γονείς μας είναι εδώ νεκροί. Ο ηθοποιός που τους σκότωσε δεν θα ξανάρθει πια κι εμείς μόλις ξαναγεννηθήκαμε μάλλον.

Γιος: Έτσι νιώθω κι εγώ. Όμως αυτό που σ' εσένα προξενεί φόβο, εμένα με γεμίζει ελπίδα.

Κόρη: Δεν είμαστε ίδιοι όσο κι αν οι γονείς μας προσπαθούσαν να μας κάνουν απαράλλαχτα στρατιωτάκια.

Γιος: Ξέρεις κάτι; Αυτή η διαφορά μας θα μας βοηθήσει τώρα στη νέα πραγματικότητα.

Σκηνή δεύτερη

Η Κόρη και ο Γιος βρίσκονται στο δωμάτιο του Πατέρα και της Μητέρας. Έχουν ανοίξει τα πάντα, συρτάρια, ντουλάπια, κουτιά. Ψάχνουν.

Γιος: Μάλλον εδώ είναι όλες οι απαντήσεις.

Κόρη: Είναι τόσα πολλά τα ερωτήματα... Μόνο εκείνοι θα μπορούσαν να μας εξηγήσουν.

Γιος: Δεν θα μας έλεγαν ποτέ. Σχεδόν είκοσι χρόνια δεν μας έλεγαν παρά μόνο ψέματα.

Κόρη: Ίσως δεν ήταν ψέματα, αλλά αυτό που πίστευαν οι ίδιοι ότι ισχύει.

Γιος: (κραδαινοντας έναν πάκο σημειώσεων και ένα ημερολόγιο) Τα βλέπεις αυτά; Είναι οι σημειώσεις του Πατέρα, το ημερολόγιο του, όλα εδώ. Σχέδιο ήταν όλο αυτό, όχι κάποια ψευδαισθηση που νομίζεις ότι είχαν.

Κόρη: Άρα γνώριζαν τι συμβαίνει; Όλο ήταν μια κατασκευή;

Γιος: Ακριβώς. Μας απαγόρευαν αυστηρά, εκτός από πολλά άλλα, να μπούμε σ' αυτό το δωμάτιο. Τώρα πια εξηγείται. Εδώ ήταν το στρατηγείο τους, το κέντρο των επιχειρήσεων.

Κόρη: Διάβασε λίγο το ημερολόγιο να δούμε τι γράφει.

Γιος: «Για την επόμενη εβδομάδα ο Επιθεωρητής θα προτείνει δύο ώρες κηπουρικής, τρεις ώρες ικεμπάνα και έξι ώρες εκμάθηση όμποε. Ο Γιος δεν είναι πολύ εξοικειωμένος με το όμποε, θα κάνει λάθη, άρα θα δώσει αφορμή για μια σχετικά αυστηρή ποινή από τον Επιθεωρητή. Ο Επιθεωρητής θα πρέπει να τον επιπλήξει ελαφρώς λέγοντας «Δεν είναι κάτι ιδιαίτερο περίπλοκο, ώστε να δικαιολογούνται τόσα λάθη». Επίσης-»

Κόρη: (ταραγμένη) Σταμάτα σε παρακαλώ. Δεν θέλω να ακούσω άλλα.

Γιος: Πώς γίνεται να μη θες; Εδώ θα μας λυθούν πολλές απορίες.

Κόρη: Και η πιο βασική άραγε; Γιατί όλα αυτά...

Γιος: Το γιατί είναι προφανές. Μας ήθελαν φυλακισμένους. Στον απόλυτο έλεγχο τους.

Κόρη: Μα κι εκείνοι δεν έβγαιναν ποτέ από δω.

Γιος: Αυτό δεν μ' απασχολεί. Ήταν δική τους επιλογή. Είχαν επιλογή, ενώ εγώ όχι. Εσύ όχι.

Κόρη: Μα όλα τα παιδιά υπακούνε τους γονείς τους. Πώς θα μπορούσαμε να ξέρουμε;

Γιος: Τίποτα δηλαδή δεν σου έμοιαζε αφύσικο;

Κόρη: Ίσως. Όμως εμπιστεύεσαι αυτούς που αγαπάς και σ' αγαπούν.

Γιος: *(διαβάζει)* «Ο Επιθεωρητής θα κοιτάξει επιτιμητικά την Κόρη και θα αναφέρει ότι υστερεί σε σχέση με τις Κόρες των υπόλοιπων οικογενειών που επιθεωρεί». Γι' αυτή την αγάπη μιλάς;

Κόρη: Στο δικό τους μυαλό αυτό ίσως ήταν αγάπη. Αγάπη ίσον ασφάλεια. Όταν μας μιλούσαν για τον Εχθρό ίσως πίστευαν ότι ο κόσμος ολόκληρος είναι ο Εχθρός.

Γιος: Τότε ας μας το έλεγαν, ας μας προετοίμαζαν για τους κινδύνους κι ας μας άφηναν ελεύθερους.

Κόρη: Μα πώς μπορείς και τους κρίνεις τόσο αυστηρά; Μακάρι πια να μπορούσα να τους ρωτήσω.

Γιος: Ποτέ δεν θα έπαιρνες απάντηση. Κι αν δεν ήταν ο Επιθεωρητής να μας πει την αλήθεια θα ζούσαμε όλη μας τη ζωή εδώ μέσα.

Κόρη: Μα κάποτε θα πέθαιναν...

Γιος: Είχαν προνοήσει για τα πάντα. Άκου τι βρήκα. *(ψάχνει ένα συγκεκριμένο έγγραφο από τον πάκο με τις σημειώσεις, το βρίσκει και το διαβάζει)* «Οδηγίες προς το Γραφείο Ευρέσεως Ηθοποιών. Περίπτωση: Ξαφνικός θάνατος και του δεύτερου γονέα». *(διαβάζει γρήγορα από μέσα του)*. Είχαν εξασφαλίσει ότι ακόμα κι αν πέθαιναν και οι δύο θα εξακολουθούσε να έρχεται εδώ ο Επιθεωρητής για να μας ελέγχει. Με τα χρήματα τους είχαν στήσει αυτή την υπερπαραγωγή. Σ' αυτό το σπίτι δεν υπήρξε ποτέ ούτε μια στιγμή γνήσια.

Κόρη: Υπήρξε. Η πράξη του Επιθεωρητή.

Γιος: Έχεις δίκιο. Η μοναδική. Τουλάχιστον εκείνος μας έδωσε την ευκαιρία για μια φυσιολογική ζωή.

Κόρη: Ποτέ κανείς δεν θα μας αντιμετωπίσει ως φυσιολογικούς. Δεν θα είμαστε ποτέ φυσιολογικοί για κάποιον που έχει ζήσει ελεύθερος.

Γιος: *(έχοντας στα χέρια κάποιες σκόπιες φωτογραφίες)* Ευτυχώς που υπάρχουν κι αυτές οι παλιές φωτογραφίες μας. Έστω κι έτσι μπορούμε να πούμε ότι έχουμε κάποιο παρελθόν.

Κόρη:*(κοιτάζει τη φωτογραφία)* Σ' αυτή είμαστε όλοι μαζί. Εσύ πρέπει να είσαι περίπου δύο κι εγώ γύρω στα πέντε.

Γιος: Τότε ήμασταν πολύ μικροί, οπότε δε χρειαζόταν να τηρούν επακριβώς τους κανόνες που έφτιαζαν.

Κόρη: Το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Όσο και να σκέφτομαι...

Γιος: Πολλά πράγματα θα μείνουν για πάντα ανεξήγητα. Όσα και να βρούμε σ' αυτό το δωμάτιο μόνο εκείνοι ήξεραν την αλήθεια.

Κόρη: *(Κοιτάζει έξω από το παράθυρο)* Λες να τους βρουν κάποια στιγμή και να κατηγορήσουν εμάς;

Γιος: Μπα, αποκλείεται. Άσε που μόνο το Γραφείο Ευρέσεως Ηθοποιών γνωρίζει τι ακριβώς συμβαίνει εδώ, άρα δεν τους συμφέρει να μιλήσουν.

Κόρη: Έχουν μεγάλη ευθύνη κι εκείνοι για όλα όσα περνούσαμε. Οφείλανε να τους καταγγείλουν. Όμως ακόμα κι αν δεν έβρισκαν ηθοποιό για να παραστήσει τον Επιθεωρητή θα σκαρφίζονταν κάτι άλλο. Δεν θα εγκατέλειπαν το σχέδιο τους.

Γιος: Όλα αυτά δείχνουν ότι εδώ θα μέναμε για πάντα αν δεν μας λυπόταν ο Επιθεωρητής.

Κόρη: Μη τον λες έτσι πια.

Γιος: Και πώς να τον πω; Δεν ξέρω το όνομά του. Δεν έχουμε ακούσει ποτέ πραγματικά ονόματα.

Κόρη: Πιστεύεις ότι μας έδωσαν ποτέ ονόματα; Στην αρχή ίσως;

Γιος: Αποκλείεται. Εξαρχής είχαν αποφασίσει τα πάντα για τη ζωές μας, οπότε αν μας είχαν δώσει ονόματα θα φοβόντουσαν μην τους ξεφύγουν κάποια στιγμή μπροστά μας.

Κόρη: Σωστά. Το παραμικρό λάθος θα μας έβαζε σε υποψίες. Θα πρέπει να ήταν κουραστικό για εκείνους. *(κοιτάζει πάλι από το παράθυρο)* Όσο κι αν το θέλω μάλλον δε μπορώ να βγω απ' αυτό το φράχτη.

Γιος: Στη φαντασία μας τόσα χρόνια ήταν ευκολότερο. Αλλά ίσως και τώρα να είναι πιο εύκολο απ' όσο πιστεύουμε.

Κόρη: Πόσο εύκολο μπορεί να είναι να δούμε άλλους ανθρώπους; Εκτός από τους γονείς μας έχουμε δει μόνο τους δύο Επιθεωρητές.

Γιος: Αλήθεια, πρέπει να μάθουμε γιατί αντικατέστησαν τον παλιό Επιθεωρητή με τον καινούριο.

Κόρη: Ίσως δεν ήθελε να συνεχίσει άλλο. Μπορεί και λόγω ηλικίας.

Γιος: Σε καλό μας βγήκε πάντως η αλλαγή. Ο πρώτος Επιθεωρητής αν ήθελε θα είχε βρει τόσα χρόνια κάποιο τρόπο για να μας βοηθήσει.

Κόρη: Σε καλό μας βγήκε; Πώς γίνεται να μη νιώθεις τίποτα για τους γονείς μας; Ό, τι κι αν έκαναν εκείνοι μας έφεραν στον κόσμο.

Γιος: Στον δικό τους κόσμο εννοείς. Εγωιστικά και μόνο δημιούργησαν δύο ακόμα παίκτες για το παιχνίδι τους.

Κόρη: Μην είσαι απόλυτος. Δεν ξέρουμε τι είχαν στο μυαλό τους.

Γιος: Εγώ ένα ξέρω... *(πλησιάζει το παράθυρο)* Δεν έχουμε βγει ποτέ έξω από αυτό το φράχτη. Και ποιος ευθύνεται;

Κόρη: Δεν τους δικαιολογώ, όμως η αγάπη που νιώθω για κείνους δε χάνεται σε μια στιγμή.

Γιος: Κάνε ό, τι θες. Τα πράγματα πια αρχίζουν να ξεκαθαρίζουν. Από δω κι εμπρός τι κάνουμε;

Κόρη: Συνεχίζουμε διαφορετικά, αλλά συνεχίζουμε!

Σκηνή τρίτη

Στο σαλόνι της μονοκατοικίας δύο ρακένδυτοι άνθρωποι μέσης ηλικίας κάθονται στον καναπέ και συζητούν.

Εκείνος: Καλά είναι εδώ. Είχα πολύ καιρό να μπω σε σπίτι.

Εκείνη: Κι εγώ το ίδιο. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που νοιάζονται.

Εκείνος: Κοίτα εδώ. Ωραίο μέρος...

Εκείνη: Και ζεστό. Εμένα αυτό με νοιάζει τώρα, ότι δεν κρυώνω.

Εκείνος: Ακόμα κι αν είναι για ένα βράδυ κάτι γλιτώνουμε. Λίγες ώρες σαν άνθρωποι κι όχι σαν αδέσποτα σκυλιά.

Εκείνη: Είχα πολύ καιρό ν' ακούσω μια καλή κουβέντα. Κάποιος επιτέλους να καταλάβει τι δύσκολη είναι η ζωή στο δρόμο.

Εκείνος: Μπορεί να το καταλαβαίνουν πολλοί, λίγοι όμως θα βοηθήσουν. Ένα βλέμμα συμπάθειας τί να σου κάνει; Ενώ λίγα χρήματα ή ένα μισοφαγωμένο σάντουιτς...

Εκείνη: Γι' αυτό παραξενεύτηκα τόσο όταν το αγόρι μας πρότεινε να έρθουμε εδώ μαζί του.

Εκείνος: Λες να κινδυνεύουμε; Να είναι τίποτα τρελοί που θέλουν να μας κάνουν κακό;

Εκείνη: Δυο παιδιά είναι!

Εκείνος: Παιδιά χωρίς γονείς; Και μένουν σε τέτοιο σπίτι;

Εκείνη: Δεν είπαν τίποτα για γονείς. Όταν έρθουν θα τους ρωτήσω. Πώς γίνεται να μένουν μόνοι εδώ;

Εκείνος: Αρκεί να μη μας κάνουν κακό. Όλα τα άλλα εντάξει. Λίγο φαγητό και λίγη ζεστασιά.

Εκείνη: Κι ένας καναπές αντί για χαρτόνια κατάχαμα στο βάθος της στοάς μας.

Εκείνος: Σπίτι μας είναι εκεί. Το κάναμε σπίτι μας θέλοντας και μη.

Εκείνη: Κανείς δεν θα πίστευε ότι κάποτε είχαμε κι εμείς ένα σπίτι.

Εκείνος: Έτσι είναι. Πόσοι να έχουν αναρωτηθεί ποιοι είμαστε, γιατί βρεθήκαμε εκεί;

Εκείνη: Ελάχιστοι. Βυθισμένοι όλοι στις σκέψεις τους, στα θέματά τους...

Εκείνος: Να όμως που υπάρχουν κι εξαιρέσεις. Αυτά τα δυο παιδιά διαφέρουν. Όλη την βδομάδα μας φέρνουν φαγητό.

Εκείνη: Δεν σε παραξενεύει;

Εκείνος: Ναι. Πρόσεξες όμως κάτι; Είναι πολύ αμήχανα αυτά τα παιδιά.

Εκείνη: Είναι μικρά. Ίσως μας ντρέπονται ακόμα. Ας είναι καλά. Πού είναι τόση ώρα;

Εκείνος: Δεν είπαν ότι θα μας φτιάξουν κάτι να φάμε;

Εκείνη: Έχει περάσει πολλή ώρα. Φοβάμαι λίγο. Δεν τους ξέρουμε σχεδόν καθόλου.

Εκείνος: Και στη στοά φοβάσαι μη σου κάνει κακό κάνας μεθυσμένος.

Εκείνη: Έτσι έχω μάθει πια. Πουθενά δε νιώθω ασφάλεια. Ακόμα και μέσα σε μια εκκλησία θα φοβόμουν ότι κάποιος μπορεί να μου την πέσει.

Εκείνος: Τώρα δεν έχεις λόγο να φοβάσαι τόσο. Αυτά τα παιδιά δεν έχουν κάτι να περιμένουν από μας. Μόνο να μας βοηθήσουν θέλουν.

Εκείνη: Αυτό είναι που μ' ανησυχεί. Ποιός δεν θέλει κάτι από τον άλλο;

Εκείνος: Κι εμείς κάτι παίρνουμε τώρα απ' αυτούς. Ένα ζεστό βράδυ σ' ένα καναπέ και μετά από πολύ καιρό χωρίς κουβέρτες στους ώμους και από δύο σκουφιά στο κεφάλι. Δεν είναι λίγο αυτό.

Εκείνη: Καθόλου λίγο. Απλώς δεν είμαι εντελώς ήσυχη. Άγνωστο μέρος με άγνωστους ανθρώπους.

Εκείνος: Ένα βράδυ είναι. Θέλουν μόνο να μας φροντίσουν.

Εκείνη: Ένα βράδυ, εντάξει. Αλλά σου 'χει ξανανοίξει κάποιος έτσι το σπίτι του; Όλοι θα φοβόντουσαν. Άσε που θα σιχαινόνταν να μας βάλουν στο χώρο τους. Βρωμάμε.

Εκείνος: Όχι σ' αυτούς. Είναι πολύ διαφορετικοί αυτοί εδώ. Ακόμα και το περπάτημά τους... Δεν έχει σιγουριά, έχει φόβο. Σα να τα κάνουν όλα πρώτη φορά.

Εκείνη: Όποιος φοβάται δε φέρνει στο σπίτι του δυο αγνώστους. Σκέψου το λίγο.

Εκείνος: Δεν ξέρω τί να σου πω. Ούτε το λόγο που μας έφεραν ούτε τίποτα. Όμως κρατάω το καλό μέρος της υπόθεσης. Είμαστε εδώ κι όχι έξω. Τελεία.

Εκείνη: Όταν έρθουν θα τους ρωτήσω. Δεν είναι κάτι που θα μας συμβεί πολλές φορές.

Εκείνος: Ας το απολαύσουμε λοιπόν. Από τη φασαρία του δρόμου είμαστε στην απόλυτη απομόνωση. Ακόμα κι ο ταξιτζής αγανάκτησε με τη διαδρομή.

Εκείνη: Όσο ήμασταν στο ταξί ένιωθα κάπως. Λες και πάω κάπου για κάποιο σκοπό. Αυτή η σιωπή στο ταξί ήταν πολύ περίεργη.

Εκείνος: Κάποιες φορές τα πράγματα είναι αυτά που είναι. Δεν χρειάζεται όλα να είναι μπερδεμένα.

Εκείνη: Αυτό μόνο ως παιδί το πίστευα. Δεν είναι όλα απλά και τίποτα δεν σου δίνεται χωρίς αντάλλαγμα.

Εκείνος: Θα δούμε. Προς το παρόν απόλαυσε το εδώ και το τώρα.

Σκηνή τέταρτη

Ο Γιος και η Κόρη στην κουζίνα ετοιμάζουν φαγητό και μιλούν χαμηλόφωνα.

Κόρη: Τι κάνουμε; Φέραμε στο σπίτι μας δυο εντελώς αγνώστους.

Γιος: Γιατί, μήπως έχουμε και γνωστούς; Όλοι αγνώστοι μας είναι.

Κόρη: Το έχεις σκεφτεί καλά;

Γιος: Πολύ καλά. Και δεν είναι μόνο δική μου ιδέα. Τόσο καιρό το συζητάμε. Τόσους μήνες είμαστε στους δρόμους, τριγυρνάμε και προσπαθούμε να ταιριάζουμε σ' ένα κόσμο άγνωστο.

Κόρη: Πρέπει να δώσουμε περισσότερο χρόνο. Τόσα χρόνια εδώ μέσα και μόνο λίγους μήνες έξω. Δεν γίνονται αυτά τόσο γρήγορα. Μάλλον απογοητευτήκαμε νωρίς απ' όσα είδαμε.

Γιος: Με τί απ' όλα όσα είδες έξω μπορείς να ταιριάζεις; Πόσο ασφαλής ένιωσες;

Κόρη: Είναι καινούριο το περιβάλλον. Δεν θα νιώθαμε ασφαλείς και το ξέραμε. Μη μου πεις ότι δεν το ήξερες όταν βγήκαμε πρώτη φορά απ' εδώ;

Γιος: Δεν μου άρεσε αυτό που είδα. Και νομίζω ότι έδωσα ήδη αρκετό χρόνο για να καταλάβω τι ακριβώς συμβαίνει, πώς λειτουργούν οι άνθρωποι.

Κόρη: Εμείς απλώς περιπλανηθήκαμε αυτό τον καιρό, δεν αναπτύξαμε καμία σχέση, δεν γίναμε φίλοι με κάποιον. Ο παρατηρητής είναι πάντα ψυχρός, δε συμφωνείς;

Γιος: Έπρεπε δηλαδή να κάνουμε φίλους για να καταλάβουμε τι γίνεται; Είδαμε άπειρες ώρες τηλεόραση, διαβάσαμε εφημερίδες, περπατήσαμε, κρυφακούσαμε συζητήσεις αγνώστων, μπήκαμε σε τρένα, σε λεωφορεία. Είδαμε πολλά και καταλήξαμε κάπου.

Κόρη: Έχει πολλά άσχημα αυτός ο κόσμος, όμως είναι αυτός που είναι. Τουλάχιστον δεν είναι ψεύτικος.

Γιος: Άμα μπορείς να φτιάξεις το δικό σου κόσμο γιατί όχι; Πού το κακό;

Κόρη: Κάτι μου θυμίζει αυτό. Ή μάλλον κάποιους. Εσύ δεν καιγόσουν να ζήσεις μακριά απ' αυτό το σπίτι; Τώρα το παίρνεις πίσω;

Γιος: Είδα όσα ήθελα κι έχω το δικαίωμα να επιλέξω.

Κόρη: Δε νομίζω ότι τα είδαμε όπως έπρεπε. Κατά βάθος είχαμε προετοιμαστεί ότι αυτό που θα δούμε δεν θα μας αρέσει. Σαν να το είχαμε ήδη αποφασίσει. Ακόμα και αν δεν το παραδεχτήκαμε τότε ο ένας στον άλλο.

Γιος: Κάνεις λάθος! Βγήκα με πολλές προσδοκίες, όμως δεν βρήκα αυτό που ήθελα.

Κόρη: Πες απλά ότι φοβάσαι το έξω! Θυμάσαι πόσο τρόμαξες με εκείνο το παιδάκι στο εμπορικό που είχε χαθεί κι έκλαιγε φάχγοντας τη μαμά του; Δύο βράδια έκανες να κοιμηθείς.

Γιος: Ναι, το φοβάμαι. Και φυσιολογικά να είχαμε μεγαλώσει πάλι θα το φοβόμουν, απλώς δεν θα είχα την επιλογή για κάτι άλλο.

Κόρη: Πάντα έχουμε την επιλογή, ακόμα κι αν αυτή είναι να μείνουμε μόνοι στην κορυφή ενός βουνού.

Γιος: Ε λοιπόν αυτό επιλέγω προς το παρόν, να ζήσω εδώ κλεισμένος όσο περισσότερο γίνεται.

Κόρη: Και τι τους θέλουμε αυτούς τους δύο στο κεφάλι μας;

Γιος: Με κοροϊδεύεις; Από το πρώτο κιόλας βράδυ που τους συναντήσαμε αυτό δεν σκεφτήκαμε και οι δύο; Ένα ζευγάρι εκπαιδευτικών που απολύθηκε από το σχολείο λόγω οικονομικού σκανδάλου. Ούτε παραγγελία να τους είχαμε. Καλλιεργημένοι και προθυμότατοι να συνεργαστούν για μια ικανοποιητική αμοιβή.

Κόρη: Δε νομίζω ότι μπορεί να λειτουργήσει αυτό που έχεις στο νου σου.

Γιος: Με τα χρήματα όλα γίνονται. Μάλλον δεν έμαθες καλά το μάθημα σου τόσα χρόνια.

Κόρη: Αυτή η περίπτωση εδώ είναι διαφορετική.

Γιος: Καθόλου διαφορετική! Είναι ολόδια. Άσε που εκείνοι θα ωφεληθούν περισσότερο από μας. Θα τα έχουν όλα, σπίτι, φαγητό, ανθρώπους να επικοινωνούν... και το σημαντικότερο είναι ότι θα γλιτώσουν και τα περιφρονητικά βλέμματα στο δρόμο. Ακόμα και να θελήσουμε να τους διώξουμε δεν θα ξεκολλάνε.

Κόρη: Καλά όλα αυτά, όμως εμείς τι θα κερδίσουμε απ' αυτό;

Γιος: Θέλω να ζω όπως ζούσα και πριν. Τόσο απλά.

Κόρη: Απλώς φοβάσαι να λειτουργήσεις διαφορετικά. Τόσα χρόνια σιχαινόσουν την πειθαρχία και τώρα μου λες ότι θες να ξαναγίνεις το ίδιο στρατιωτάκι.

Γιος: Μπορεί να είναι έτσι, μπορεί να φοβάμαι, αλλά δεν είναι περίεργο να φοβάμαι. Κι εσύ δηλαδή που το κάνεις επειδή σου λείπουν οι γονείς μας είσαι δικαιολογημένη;

Κόρη: Μου λείπουν οι φιγούρες τους, ίσως όχι οι ίδιοι. Αν συμφώνησα σ' αυτό είναι γιατί θέλω να φωνάξω ξανά κάποιον «Πατέρα» και «Μητέρα» κι όχι γιατί φοβάμαι να ζήσω εκτός του φράχτη μας.

Γιος: Για ό, τι κι αν το θέλει ο καθένας μας η ουσία είναι ότι έχουμε τώρα στο σαλόνι μας δυο ανθρώπους. Και πρέπει να το χειριστούμε σωστά.

Κόρη: Εκείνοι είναι πιο ευάλωτοι από μας, έχουν περισσότερη ανάγκη αυτά που θα τους προσφέρουμε παρά το αντίστροφο.

Γιος: Δεν είμαι σίγουρος ακόμα γι' αυτό.

Κόρη: Ξέρουμε τι θα πούμε αν μας ρωτήσουν για τους γονείς μας;

Γιος: Την αλήθεια θα πούμε, ένα μέρος της αλήθειας. Ότι δήθεν πέθαναν σε τροχαίο, ότι μας άφησαν μια μεγάλη περιουσία, ότι ήταν φιλόανθρωποι και ήθελαν πάντα να βοηθάνε τους άλλους...

Κόρη: Και κάπως έτσι φαίνεται πιο φυσικό ότι τους φέραμε στο σπίτι να τους φροντίσουμε.

Γιος: Ακριβώς! Στα χνάρια των γονιών μας κι εμείς υποτίθεται. Όλα τα υπόλοιπα θα έρθουν μόνα τους κάπως. Ελπίζω...

Κόρη: Θα τα καταφέρουμε. Πείραμα είναι κι αυτό, αλλά αυτή τη φορά είμαστε από την άλλη πλευρά.

Γιος: Τα έχουμε ξαναζήσει όλα αυτά.

Κόρη: Κι είναι φυσικό να θέλουμε να τα ξαναζήσουμε;

Γιος: Με τους δικούς μας όρους αυτή τη φορά. Και με τη δυνατότητα να το σταματήσουμε ανά πάσα στιγμή.

Κόρη: Έχω πολλή αγωνία, όπως τις Κυριακές που περιμέναμε την επίσκεψη του Επιθεωρητή.

Γιος: Τις Κυριακές, ναι.

Κόρη: Σκέφτομαι και το άλλο... που ξέρουμε ότι μπορούμε να τους εμπιστευτούμε; Στο ίδιο σπίτι θα μένουμε. Αν μας σκοτώσουν;

Γιος: Γιατί να το κάνουν; Μένοντας εδώ μαζί μας έχουν να κερδίσουν πολλά. Και θα το καταλάβουν και οι ίδιοι με τον καιρό.

Κόρη: Πάμε και βλέπουμε. Τους έχουμε αφήσει πολλή ώρα μόνους τους.

Γιος: Άσε να μιλάω εγώ περισσότερο, θέλω να φέρω το πράγμα ακριβώς εκεί που θέλουμε.

Σκηνή πέμπτη

Σαλόνι πολυτελούς μονοκατοικίας. Η Κόρη, ο Γιος και η Εκείνη στέκονται ακίνητοι. Ο Εκείνος περπατά μπροστά τους κρατώντας ένα σημειωματάριο. Κυριακή, ώρα 11.30 π.μ..

Εκείνος: Δεν είμαι καθόλου ικανοποιημένος από την πρόοδό σας αυτή την εβδομάδα.

Γιος: Γιατί Πατέρα; Πάντα καταβάλλουμε μεγάλη προσπάθεια. Το γνωρίζετε αυτό.

Κόρη: Αλήθεια είναι Πατέρα. Όλη την εβδομάδα ήμασταν πολύ επιμελείς και κουραστήκαμε, ώστε να γίνουν όλα σωστά.

Εκείνη: Ο Πατέρας δεν μιλάει ποτέ χωρίς στοιχεία. Καταγράφει και ελέγχει όλες σας τις ενέργειες για να είναι ακριβοδίκαιος. Και έτοιμος για τον Επιθεωρητή.

Γιος: Μα κάθε φορά περιμένουμε τον κύριο Επιθεωρητή κι εκείνος ποτέ δεν έχει έρθει.

Εκείνος: Γνωρίζετε καλά ότι θα έρθει σε ανύποπτο χρόνο. Εμείς κάθε Κυριακή βάζει Κρατικού Πρωτοκόλλου οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι. Εκείνος όταν είναι να έρθει θα έρθει.

Κόρη: Μα το Κρατικό Πρωτόκολλο στο άρθρο 8 αναφέρει ρητά ότι ο Επιθεωρητής έρχεται κάθε Κυριακή για τον καθιερωμένο έλεγχο.

Εκείνος: Σωστά, όμως μετά την τελευταία τροποποίηση του ο Επιθεωρητής μπορεί να εμφανίζεται ξαφνικά όποτε εκείνος κρίνει σκόπιμο. Μάλλον για να μας αφηνδιάσει και να διαπιστώσει ότι είμαστε ανά πάσα στιγμή έτοιμοι.

Εκείνη: Κάθε Κυριακή είμαστε έτοιμοι με την εβδομαδιαία αναφορά. Από και πέρα...

Γιος: Εμείς πάντως κάνουμε ό, τι καλύτερο μπορούμε. Τι ακριβώς έχετε σημειώσει αυτή την εβδομάδα Πατέρα;

Εκείνος: Μάλιστα. Ας πάμε λοιπόν στο θέμα μας. Τρίτη απόγευμα. Το πάζλ δεν ολοκληρώθηκε από τους δυο σας εντός του προβλεπόμενου χρόνου. Θα έπρεπε να είναι αριετά εύκολο για σας.

Γιος: Έχετε δίκιο. Κάπως αφαιρεθήκαμε και χάσαμε πολύτιμο χρόνο. Αυτό μόνο;

Εκείνος: Παρασκευή πρωί η Κόρη δεν είχε μελετήσει σωστά το εγχειρίδιο της ορυκτολογίας με αποτέλεσμα να κάνει ένα ολόκληρο λάθος στο τεστ πολλαπλών επιλογών.

Κόρη: Συγγνώμη Πατέρα. Ένα λάθος σε πεντακόσιες ερωτήσεις δεν είναι κάπως αμελητέο;

Εκείνος: Προφανώς και δεν είναι. Η αριστεία είναι πολύ σημαντική για το κράτος και το γνωρίζετε καλά. Αγωνιζόμαστε για το τέλειο, όχι απλώς για το καλύτερο δυνατόν.

Γιος: Έχει δίκιο ο Πατέρας. Ως Υπήκοοι πρέπει να είμαστε άψογοι. Το Κρατικό Πρωτόκολλο πρέπει να είναι ο οδηγός μας.

Εκείνη: Κανονικά δεν θα έπρεπε να συζητάμε διαρκώς τα ίδια και τα ίδια πράγματα. Η αποστολή μας είναι πολύ συγκεκριμένη, κι όχι μόνο για μας, αλλά για όλους τους Υπηκόους.

Εκείνος: Σε λίγη ώρα μπορεί να έρθει ο Επιθεωρητής κι εμείς ακόμα συζητάμε ανούσια πράγματα.

Κόρη: Μάλιστα. Την επόμενη εβδομάδα θα είμαστε καλύτεροι.

Γιος: Κι αν δεν έρθει ούτε σήμερα ο Επιθεωρητής;

Εκείνος: Θα ακολουθήσουμε κανονικά το πρόγραμμά μας, όπως κάνουμε πάντα. Προετοιμαζόμαστε για την άλλη Κυριακή, την κάθε Κυριακή.

Κόρη: Κι αν δεν έρθει ποτέ; Δεν τον έχουμε δει ποτέ εμείς τον κύριο Επιθεωρητή.

Εκείνος: Πρωτόκολλο άρθρο 5. *«Σε περίπτωση μη εμφάνισης του Επιθεωρητή ο Πατέρας κάθε οικογένειας νομιμοποιείται να καθορίζει ο ίδιος τις ποινές για τα παραπτώματα της οικογένειας».*

Κόρη: Μακάρι όμως να έρθει. Θέλω πολύ να τον γνωρίσω.

Εκείνη: Μην ξεχνάτε ότι ο Επιθεωρητής είναι ένα απλό εκτελεστικό όργανο του Κρατικού Πρωτοκόλλου. Εφόσον ακολουθούμε το Πρωτόκολλο κι έχουμε τον Πατέρα ως κεφαλή της οικογένειας δεν έχουμε ανάγκη κανέναν.

Γιος: Μα...

Εκείνος: Σιωπή. Τόσο καιρό λειτουργούμε κατ' αυτό τον τρόπο και όλα κυλούν ομαλά. Δεν θα ανεχτώ καμία δυσανασκέτηση από σας. Με ή χωρίς τον Επιθεωρητή εμείς ακολουθούμε το Κρατικό Πρωτόκολλο. Τέλος.

Κόρη: Μας συγχωρείτε. Δεν είχαμε την πρόθεση να σας εννευρίσουμε.

Εκείνος: Υπομονή ως τις 12 ακριβώς. Αν δεν έρθει τότε θα περιμένουμε τουλάχιστον άλλη μια εβδομάδα.

(παγώνει ο χρόνος)

Εκείνη: 12.05. Τελικά δε θα έρθει ούτε σήμερα ο Επιθεωρητής. Άρα ο Πατέρας θα σας ανακοινώσει τις ποινές γι αυτή την εβδομάδα.

Εκείνος: Το ωρολόγιο πρόγραμμα της εβδομάδας είναι ήδη αναρτημένο στον πίνακα ανακοινώσεων. Όσο για τις ποινές... αυτή την εβδομάδα θα πρέπει να αφιερώσετε δύο επιπλέον ώρες στη μελέτη περιβάλλοντος και μία ώρα στην επίλυση Sudoku. Είστε κάπως αδύναμοι στα παιχνίδια λογικής και ευφυΐας.

Γιος: Σας ευχαριστούμε Πατέρα. Είμαστε ελεύθεροι;

Εκείνος: Ναι. Έχετε δύο ώρες ελεύθερες μέχρι να ξεκινήσετε το απογευματινό σας πρόγραμμα.

Σκηνή έκτη

Δωμάτιο της Κόρης. Η Κόρη κάθεται στην πολυθρόνα απέναντι από την τηλεόραση και ο Γιος κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

Γιος: Όσο κοντά είναι, άλλο τόσο μακριά μου φαίνεται.

Κόρη: Το ξέρω. Όλη μας τη ζωή αυτό τον φράχτη κοιτάζουμε.

Γιος: Κι ακόμα είμαστε εδώ και τον κοιτάζουμε. Κάτι θα σημαίνει κι αυτό.

Κόρη: Φυσικά και σημαίνει. Βαριέμαι όμως πάλι αυτή την κουβέντα, δεν αντέχω ξανά τα ίδια.

Γιος: Τι καλύτερο έχουμε να κάνουμε; Τις υποχρεώσεις μας τις τελειώσαμε από το πρωί. Είμαστε έτοιμοι για την Επιθεώρηση.

Κόρη: Ίσως γι' αλλαγή θα μπορούσαμε να τους δώσουμε την ευκαιρία να διαλέξουν εκείνοι έστω για μια φορά τις εβδομαδιαίες δοκιμασίες.

Γιος: Έχεις τρελαθεί; Δεν θα ξαναγυρίσουμε ποτέ στην άλλη πλευρά του παιχνιδιού. Μ' αυτό τον όρο ξεκινήσαμε. Μόνο εμείς βάζουμε τους όρους του παιχνιδιού για όσο θα θέλουμε να το παίζουμε.

Κόρη: Για όσο; Δηλαδή για πόσο; Δυο χρόνια μένουν μαζί μας και βλέπω να τραβάει πολύ ακόμα.

Γιος: Κανείς από τους τέσσερις μας δεν δυσανασχετεί, οπότε γιατί να αλλάζουμε κάτι;

Κόρη: Ξέρω κι εγώ, ίσως είναι απλώς μια κεκτημένη ταχύτητα. Είμαστε χαρούμενοι; Είμαστε; Δεν ξέρω.

Γιος: Γιατί; Πότε ήμασταν; Πάντα με ερωτηματικά και προσδοκίες ζούσαμε εδώ μέσα.

Κόρη: Μα όταν έζησες και το έξω, έστω και σα μικρή παρένθεση, δεν σου άρεσε. Τα πουλιά που πέταγαν ελεύθερα σε τρόμαζαν, νόμιζες ότι θα σου επιτεθούν, τα αυτοκίνητα σου δημιουργούσαν απίστευτη ταραχή, ακόμα και ο ήχος των τακουινιών στο πεζοδρόμιο... Θες να συνεχίσω; Ναι, γύρισες οικειοθελώς, απλώς...

Γιος: Απλώς τι;

Κόρη: Έχεις την ψευδαίσθηση ότι επειδή εσύ κανονίζεις το σενάριο έχεις και το πάνω χέρι.

Γιος: Μαζί το έχουμε το πάνω χέρι.

Κόρη: Θα σε απογοητεύσω μάλλον... το πάνω χέρι το έχουν ακόμα οι γονείς μας. Είναι νεκροί κι όμως ακόμα ζούμε όπως ακριβώς εκείνοι ήθελαν.

Γιος: Δεν είναι έτσι.

Κόρη: Έχεις το θάρρος να βγεις να πεις σ' αυτούς τους δυο ανθρώπους ότι το παιχνίδι τελείωσε;

Γιος:(...)

Κόρη: Όχι βέβαια, δεν το έχεις.

Γιος: Ούτε συ θα το έκανες.

Κόρη: Θα το έκανα, αλλά έχουμε συμφωνήσει ότι θα είμαστε πάντα μαζί σε όλα. Ασφαλής νιώθω, όχι και δυνατή. Κρυβόμαστε πίσω απ' αυτά (*κραδαίνει ένα πακέτο με σημειώσεις*).

Γιος: Μη μου τα ανακατέψεις. Όλο το πρωί τα ετοιμάζα.

Κόρη: Τα αντέγραφες εννοείς. Αφού σε έχω δει να αντιγράφεις τα παλιά σενάρια του πατέρα μας. Μόνο τις δοκιμασίες αλλάζεις κάποιες φορές για να μην βαριόμαστε.

Γιος: Αυτό δεν θέλαμε και οι δυο; Ίδια κατάσταση, άρα ίδιο Πρωτόκολλο. Ίδιες δοκιμασίες, ίδια όλα.

Κόρη: Όχι κι όλα ίδια. Αμέσως αμέσως βρίσκω δύο βασικές διαφορές. Πρώτον, τώρα ξέρουμε όλοι ότι παίζουμε το παιχνίδι και δεύτερον υπάρχει και η «Ωρα της Αλήθειας».

Γιος: Όπως και να 'χει, εγώ νιώθω σχεδόν όπως τότε με τους γονείς μας.

Κόρη: Άσε με πια να βάλω λίγη τηλεόραση, να δω τι γίνεται στον έξω κόσμο.

Γιος: Αν σε ένοιαζε τόσο θα ήσουν έξω και θα το έβλεπες με τα μάτια σου.

Κόρη: Είπαμε, μαζί μέχρι τέλους. Άσε με να δω λίγο. Κάνε κάτι άλλο εσύ.

Γιος: Ευκαιρία να ταξινομήσω κάπως τις σημειώσεις. Κάθε εβδομάδα μεγαλώνει ο πάκος. *(ψάχνει για ώρα τις σημειώσεις)* Άκου τι βρήκα!

Κόρη: Δεν πρόκειται να καταφέρω να δω τηλεόραση ήσυχη.

Γιος: *(διαβάζει δυνατά μιμούμενος κάπως τις φωνές)*

Εγώ: Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

Κόρη: Γιατί τα μάτια τους είναι πάντα θλιμμένα;

Εγώ: Δεν είναι θλιμμένα. Έτσι είναι.

Κόρη: Κι όμως εγώ βλέπω κάτι. Μια μελαγχολία. Δεν είναι λογικό όμως. Ζουν ελεύθεροι στη φύση και είναι θλιμμένοι;

Εγώ: Αυτό είναι δικό σας συμπέρασμα. Εγώ δεν τους βλέπω θλιμμένους. Κι ύστερα τι εννοείς ελεύθεροι; Όλοι ελεύθεροι ζούμε, απλώς οφείλουμε να προσέχουμε.

Κόρη: Φαίνεται ότι ο πατέρας σημείωνε όσες απορίες μας του άρεσαν. Γι' αυτό σημείωσε αυτό με τους ελέφαντες.

Γιος: Το έχει καταγράψει με πολλή λεπτομέρεια, άρα ή το σημείωσε αμέσως ή μας ηχογράφησε. Ποιός ξέρει...

Κόρη: Γιατί λες να του άρεσε τόσο αυτή η απορία;

Γιος: Ίσως το βρήκε αυθόρμητο. Ίσως και χαζό, επειδή δύο παιδιά ζήλευαν την ελευθερία ενός ελέφαντα.

Κόρη: Ίσως και για κάτι άλλο. Δεν ξέρω και δε με νοιάζει. Εξάλλου, τώρα εσύ είσαι ο σεναριογράφος της κάθε μας μέρας.

Γιος: Τα τελευταία δύο χρόνια μόνο. Κακό είναι να ορίζει κάποιος την ζωή του ως την παραμικρή λεπτομέρεια;

Κόρη: Σου είπα και πριν ότι βαριέμαι αυτές τις ίδιες συζητήσεις. Έχουμε κι άλλα θέματα.

Γιος: Όπως;

Κόρη: Ακόμα δεν έχουμε αποφασίσει ποιο όνομα θέλουμε να έχουμε. Πως σου φαίνεται το Αιμιλία για μένα;

Γιος: Το βρήκες στο βιβλίο με τα ονόματα στη βιβλιοθήκη του πατέρα;

Κόρη: Όχι, Αιμιλία λένε την κοπέλα που βλέπω στην τηλεόραση. Μ' αρέσει το Αιμιλία.

Γιος: Δε λέω, καλό είναι. Μπορούμε όμως να το ψάξουμε και καλύτερα. Να φέρω το βιβλίο;

Κόρη: Μπα, δεν έχει και τόση σημασία. Αν σου αρέσει το Αιμιλία είμαστε εντάξει. Αφού μόνο εσύ θα το χρησιμοποιείς.

Γιος: Κράτα αυτό τότε. Εγώ έχω σιεφτεί κάτι εδώ και καιρό, αλλά δεν σου το έχω πει.

Κόρη: Μα εμείς τα λέμε όλα. Τι σιέφτηκες;

Γιος: Ψάχνοντας το αρχείο του πατέρα πριν κάποιο διάστημα βρήκα τα πραγματικά τους ονόματα στη ληξιαρχική πράξη του γάμου τους.

Κόρη: Καλά, και πότε περιμένεις να μου το πεις;

Γιος: Δεν ξέρω γιατί δεν σου το είπα. Μου ήταν περίεργο να ανακαλύπτω ότι κάποτε είχαν ένα όνομα. Πατέρας και Μητέρα ήταν για μας.

Κόρη: Θα μου πεις τελικά τα ονόματά τους;

Γιος: Ρήγας και Ρεγγίνα.

Κόρη: Πολύ ωραία είναι και τα δύο. Θες να σε λένε Ρήγα κι εμένα Ρεγγίνα;

Γιος: Όχι, δεν είμαστε σαν εκείνους, άρα γιατί να έχουμε τα ίδια ονόματα; Θα βρούμε άλλα, μόνο δικά μας. Τόσα χρόνια ζήσαμε χωρίς ονόματα, δεν θα γίνει και τίποτα να περιμένουμε λίγο ακόμα.

Κόρη: *(βλέπει τηλεόραση)* Κοίτα πώς βάφεται η κοπέλα, το κάνει με πολλή χάρη *(προσπαθεί να τη μιμηθεί)*.

Γιος: Γιατί κάνεις ό, τι κάνει εκείνη; Δεν καταλαβαίνω. Το μόνο που πρέπει να μιμούμαστε είναι τους εαυτούς μας όσο ζούσαν οι γονείς.

Κόρη: Κάποια στιγμή μπορεί να αλλάξουν τα πράγματα. Θέλω να είμαι έτοιμη. *(μυμείται ξανά την κίνηση μακιγιαρίσματος)* «Για όσο θα θέλουμε να παίζουμε το παιχνίδι». Μόνος σου το είπες πριν λίγο.

Γιος: Όσο κρατάει το παιχνίδι όμως πρέπει να το παίζουμε σωστά, να είμαστε συγκεντρωμένοι.

Σκηνή έβδομη

Ο Γιος, η Κόρη, ο Εκείνος και η Εκείνη στο σαλόνι.

Εκείνος: Ήρθε η ώρα να δω την πρόοδό σας γι' αυτή την εβδομάδα. Είχατε βαρύ πρόγραμμα, ελπίζω να τα πήγατε καλά.

Κόρη: Εσείς θα μας πείτε Πατέρα. Μπορούμε να ξεκινήσουμε.

Εκείνος: Ας μη χάνουμε χρόνο. Ας αρχίσουμε με τις ερωτήσεις. Έτοιμοι;

Εκείνη: Πάντα πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Ας ξεκινήσουμε.

Ο Εκείνος κάθεται στην πολυθρόνα, πλάι του όρθια η Εκείνη κι απέναντι του όρθιοι ο Γιος και η Κόρη.

Εκείνος: Πότε θεσπίστηκε το Πρωτόκολλο;

Γιος: Το 1977. Μήνας Μάιος.

Εκείνος: Γιατί θεσπίστηκε;

Κόρη: Για να εξασφαλίσει την προστασία μας. Για να ζούμε ελεύθεροι και ασφαλείς από τον κίνδυνο.

Εκείνος: Πόσα ήταν τα θαύματα της αρχαιότητας;

Κόρη: Επτά Πατέρα.

Εκείνος: Ποιοί ήταν οι αρχαίοι δραματικοί ποιητές;

Γιος: Ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης.

Εκείνος: Μ' αυτή τη χρονολογική σειρά;

Γιος: Ναι. Ξέχασα κάποιον;

Εκείνος: Αρχαίο δράμα είναι μόνο η τραγωδία;

Γιος: Όχι Πατέρα, συμπεριλαμβάνεται και η κωμωδία.

Εκείνος: Άρα;

Γιος: Άρα, ξέχασα τον Αριστοφάνη. Με συγχωρείτε.

Εκείνος: Θέατρο του Παραλόγου. Εκπρόσωποι;

Κόρη: Ιονέσκι, Μπέκετ, Αραμπάλ.

Εκείνος: Ποιός σ' αρέσει περισσότερο;

Κόρη: Ο Μπέκετ. Ειδικά το «Περιμένοντας το Γκοντό».

Εκείνος: Γιατί ειδικά αυτό;

Κόρη: Στην ίδια αναμονή βρισκόμαστε κι εμείς. Τι Γκοντό τι Επιθεωρητής.

Εκείνος: Ο Βλαντιμίρ και ο Εστραγκόν δεν ήξεραν ποιον περίμεναν, εσείς γνωρίζετε καλά.

Κόρη: Ναι, αλλά όσο δεν τον βλέπουμε το μυαλό μας πλάθει ιστορίες.

Εκείνος: Νομίζω ότι δεν οδηγεί κάπου η συζήτηση. Εμείς δεν λειτουργούμε μάταια, οργανώνουμε τη ζωή μας βάσει μιας κρατικής εντολής. Οφείλουμε υπακοή είτε δούμε κάποια στιγμή τον Επιθεωρητή είτε όχι.

Γιος: Μας συγχωρείτε Πατέρα, δεν θέλαμε να σας ταράξουμε πάλι. Εμένα μ' αρέσει ο Ιονέσκι, ειδικά η «Φαλακρή τραγουδίστρια».

Εκείνος: Θα μου πείτε γιατί η φαλακρή τραγουδίστρια χτενίζεται πάντα με τον ίδιο τρόπο; Έτσι γράφει ο Ιονέσκι τουλάχιστον.

Κόρη: Θυμάμαι εγώ να σας πω Πατέρα. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί αλληγορία εκεί, αναφέρεται στο θέατρο και τους κλασικούς κανόνες που ακολουθεί.

Εκείνος: Είναι κακοί οι κανόνες;

Κόρη: Καθόλου, απλώς απαντώ στην ερώτησή σας. Είναι αναγκαίοι οι κανόνες. Ακόμα κι όταν δεν μας αρέσουν.

Γιος: Μέχρι κάποιος να τους αλλάξει. Αυτός που τους έθεσε ή...

Εκείνος: Ολοκλήρωσε.

Γιος: Ακόμα και οι ίδιοι οι παίχτες αν νιώσουν ότι το παιχνίδι δεν μπορεί να προχωρήσει.

Εκείνος: Δεν σε καταλαβαίνω. Οι όροι δεν αλλάζουν παρά μόνο όταν τελειώσει οριστικά ένα παιχνίδι. Το οποίο μάλιστα δεν θα ξαναπαιχτεί ποτέ.

Γιος: Έχετε δίκιο. Μας συγχωρείτε για τη φλυαρία.

Κόρη: Πώς θέλετε να συνεχίσουμε;

Εκείνος: Η άσκηση της εβδομάδας ήταν να επιλέξετε ένα ρόλο από το θέατρο του παραλόγου και να ετοιμάσετε μια σκηνή.

Εκείνη: Τι επιλέξατε; Μπέκετ ή Ιονέσιο;

Γιος: Επιλέξαμε το Γκοντό. Μπορούμε να ξεκινήσουμε;

Εκείνος: Φυσικά. Δεν πρέπει να βγούμε εκτός προγράμματος. Είμαστε έτοιμοι.

Ο Εκείνος και η Εκείνη κάθονται στον καναπέ όσο ο Γιος και η Κόρη παίρνουν θέση για το δρώμενο. Ο χρόνος παγώνει. Αργότερα τους βλέπουμε όλους στο τραπέζι.

Εκείνη: Νομίζω ότι το χοιρινό με το σέλινο είναι ένας υπέροχος συνδυασμός. Δεν συμφωνείτε;

Εκείνος: Η διατροφή πρέπει να είναι ισορροπημένη. Να τρώμε τα πάντα, ώστε ο οργανισμός να λαμβάνει όλα τα απαραίτητα στοιχεία.

Κόρη: Είναι όμορφο όταν οι οικογένειες γευματίζουν μαζί.

Εκείνη: Έτσι μπορούν να μοιράζονται όλα όσα έγιναν μέσα στην ημέρα, να ανταλλάζουν απόψεις.

Γιος: Μα στην περίπτωση μας... Εννοώ, εμείς είμαστε όλοι εδώ, όσα βιώνει ο καθένας τα βλέπουν επί τόπου και οι υπόλοιποι.

Εκείνος: Δεν είναι έτσι. Δεν είναι όλα ορατά. Όπως μια σιέψη ή μια επιθυμία.

Κόρη: Κι αυτά ακόμα εδώ είναι οριοθετημένα. Κρατικό Πρωτόκολλο.

Εκείνος: Πάντα υπάρχει κάτι μύχιο που δεν μπορεί να ελεγχθεί. Πρέπει να μας τα λέτε όλα. Δεν έχετε κάτι να φοβάστε.

Γιος: Σας τα λέμε όλα Πατέρα. Με κάθε λεπτομέρεια.

Εκείνος: Δηλαδή μεταξύ σας δεν σχολιάζετε κάτι; Οτιδήποτε.

Κόρη: Όχι Πατέρα, μόνο μελετάμε και προετοιμαζόμαστε. Νομίζω ότι επιτέλους έμαθα να χρησιμοποιώ σωστά το πιρούνι για τα τυριά.

Εκείνος: Ήθελα να το επισημάνω κι εγώ αυτό. Διακρίνω μεγάλη πρόοδο σε όλα. Όταν έρθει ο Επιθεωρητής και το διαπιστώσει είμαι βέβαιος ότι θα σας επιβραβεύσει. Κι εσάς, αλλά κι εμάς που φροντίζουμε να εξασφαλίζουμε την πρόοδο σας.

Κόρη: Μακάρι Πατέρα.

Εκείνος: Έχουμε και επιδόρπιο, όμως πρώτα θα πρέπει να σας δούμε στην τελευταία δοκιμασία για σήμερα. Ελπίζω να εξασκηθήκατε στην τυφλόμυγα.

Κόρη: Πολλές ώρες κάναμε εξάσκηση χθες κι άλλες τόσες σήμερα νωρίς το πρωί.

Εκείνος: Όσο η Μητέρα θα ετοιμάζει το επιδόρπιο εσείς μπορείτε να ξεκινήσετε.

Ο Γιος και η Κόρη παίζουν τυφλόμυγα. Αρχίζουν να γελάνε, δημιουργείται ένα ευχάριστο κλίμα.

Εκείνος: Ωραία, μπορείτε να καθίσετε τώρα. Ήρθε και η κομπόστα ροδάκινο.

Κόρη: Τέλεια. Ήταν πολύ όμορφα σήμερα. Παίξαμε ωραία.

Γιος: Και Μπέκετ και τυφλόμυγα. Ενιαίος θεματικός άξονας.

Κόρη: Τι εννοείς;

Γιος: Ε να, και η τυφλόμυγα και οι ήρωες του Μπέκετ βαδίζουν στα τυφλά.

Εκείνος: Σωστά. Βαδίζουν στα τυφλά, γιατί δεν έχουν ένα φωτεινό φάρο να ακολουθήσουν, όπως εμείς κι όλοι οι υπόλοιποι Υπήκοοι.

Εκείνη: Αυτό το έργο είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της χρησιμότητας του Κρατικού Πρωτοκόλλου.

Εκείνος: Ως πότε οι άνθρωποι θα περιμέναν κάτι αόριστο; Έναν Γιοντό; Καταλάβανε πως χρειάζονται έναν οδηγό που να τους κατευθύνει και να τους προστατεύει.

Κόρη: Είμαστε όλοι τόσο τυχεροί. Σχεδόν ευλογημένοι. Έχουμε τα πάντα εδώ. Όπως κι όλοι οι υπόλοιποι Υπήκοοι.

Γιος: Ευτυχώς γεννηθήκαμε μετά τη θέσπιση του Πρωτοκόλλου.

Εκείνος: Χαίρομαι που είστε ευγνώμονες και καταλαβαίνετε την τύχη σας. Θα πρότεινα να ξεκουραστείτε λίγο. Σε μία ώρα από τώρα θα ξεκινήσει η ανάγνωση του βραδινού παραμυθιού.

Σκηνή όγδοη

Ο Γιος και η Κόρη στο δωμάτιο τους. Η Κόρη ξεφυλλίζει περιοδικά και βλέπει κάπως φευγαλέα τηλεόραση, ενώ ο Γιος σηκώνει βάρη. Συζητούν.

Γιος: Κουράστηκα μ' αυτό.

Κόρη: Κάνε ένα διάλειμμα τότε. Αύριο δεν θα μπορείς να κουνηθείς.

Γιος: Λες και θα πάω μακριά αύριο.

Κόρη: Δεν έχει σημασία. Πρέπει να είμαστε καλά. Όπως αυτοί εδώ *(δείχνει το περιοδικό)*.

Γιος: Ποιοι είναι αυτοί;

Κόρη: Κάποιοι ηθοποιοί σε μια θεατρική προεμιέρα. Έτσι δεν τη λένε; Ωραία φαίνεται εκεί. Κοίτα πόσο καλοντυμένοι είναι.

Γιος: Όταν πρόκειται να σε δει κάποιος έχει ίσως κάποιο νόημα να φτιαχτείς έτσι.

Κόρη: Δεν θα μου πήγαινε ένα τέτοιο φόρεμα; *(βάζει το περιοδικό πάνω της)* Ίσα πρέπει να είμαστε στην ηλικία μ' αυτή την κοπέλα. Θα ήμουν όμορφη;

Γιος: Είσαι όμορφη κι έτσι, δεν χρειάζεται να γίνεις κάποια άλλη.

Κόρη: Δεν θέλω να γίνω κάποια άλλη. Απλά μ' αρέσει κάτι που εγώ δεν μπορώ να κάνω. Που είναι το κακό;

Γιος: Γιατί θυμώνεις; Κάποια στιγμή μπορεί και να το κάνεις. Είπαμε ότι όλα μπορούμε να τα αλλάξουμε.

Κόρη: Όλο έτσι λέμε κι όλο σ' αυτό το δωμάτιο μένουν τα λόγια μας.

Γιος: Δεν έχει έρθει η ώρα. Εξάλλου καλά είμαστε κι εδώ. Κάνουμε όλα όσα θέλουμε. Εμείς κινούμε τα νήματα.

Κόρη: Αν αυτό σε καλύπτει...

Γιος: Για ένα φόρεμα κάνεις έτσι; Τα περιοδικά και η τηλεόραση δεν σου κάνουν καλό. Σε έχουν ξεμυαλίσει.

Κόρη: Θέλω να ξέρω τί γίνεται εκεί έξω, ούτε θεατής δεν μ' αφήνεις πια να είμαι;

Γιος: Αρκεί να μην επηρεάζεσαι. Βλέπω όμως ότι σε φθείρει.

Κόρη: Προσπαθώ να κερδίσω το χαμένο χρόνο, να μάθω.

Γιος: Μαθαίνεις και ζώντας μόνο. Ακόμα κι αυτό που ζούμε εδώ είναι καλύτερο από το να παρακολουθείς παθητικά τους έξω.

Κόρη: Κι εδώ το ίδιο κάνω. Παρακολουθώ παθητικά τη ζωή μου να περνάει. Φοβάμαι και το εδώ κι ακόμα περισσότερο το έξω. Ας είναι καλά εκείνοι *(δείχνει τον κήπο, όπου είναι θαμμένοι οι γονείς τους)*.

Γιος: Μην τους κατηγορείς άλλο. Αφού ξαναγυρίσαμε σ' αυτό το σπίτι πλέον εμείς έχουμε την ευθύνη.

Κόρη: Από πότε εσύ τους υπερασπίζεσαι; Ο νεκρός δεδικαίωται λοιπόν; Ελπίζω να το είπα καλά.

Γιος: Τόσο διάβασμα και τόση τηλεόραση έπιασαν τόπο μάλλον.

Κόρη: Όταν μένεις μετέωρος και δεν ξέρεις τί να κάνεις αναγκαστικά επιλέγεις το γνώριμο.

Γιος: Αναγκαστικά υπήρχε μόνο όταν ζούσαμε οι τέσσερις μας. Μετά από εκείνο το τελευταίο βράδυ με τον Επιθεωρητή είχες την επιλογή. Και τώρα που το σκέφτομαι και πριν την είχες...

Κόρη: Τι θες να πεις;

Γιος: Ο άνθρωπος πάντα έχει επιλογές, τη φυγή, το θάνατο, πολλές...

Κόρη: Τι είναι αυτά που λες; Είχες σκεφτεί τότε κάτι τέτοιο;

Γιος: Όλα τα είχα σκεφτεί, πνιγόμεν σ' αυτή την κατάσταση, αλλά δεν μπορούσα να ξέρω ότι ήταν όλα μια παράσταση.

Κόρη: Μια μπκετική παράσταση. Όσο κι αν πνιγόνουν είχες πάντα την ελπίδα ότι κάτι θα αλλάξει. Ακόμα και να φεύγαμε τότε που θα πηγαίναμε; Ξεχνάς ποια εικόνα μας είχαν δώσει για τον κόσμο.

Γιος: Δεν ξέρω τί έπρεπε να είχαμε κάνει τότε. Ούτε αν κάναμε καλά που γυρίσαμε. Ούτε αν το πείραμα με τους νέους γονείς θα μας πάει κάπου.

Κόρη: Τόσο καιρό σ' ακούω πολύ σίγουρο για την επιλογή σου. Τώρα τί έγινε;

Γιος: Πάντα κάνω σκέψεις, πάντα υπάρχουν επιλογές. Κι οι «γονείς» μας έχουν την επιλογή να μας παρατήσουν και να φύγουν.

Κόρη: Αν λοιπόν έρθουν μια ωραία πρωία και πουν «Κύριοι, σας ευχαριστούμε για τον ύπνο, το φαγητό, τα χρήματα, αλλά τώρα θέλουμε να ζήσουμε ξανά σαν άνθρωποι»;

Γιος: Μπορεί και να το κάνουν. Δεν θα τους κρατήσουμε με το ζόρι. Κάναμε ηθοποιούς δύο ζητιάνους επειδή μπορούσαμε, επειδή έτσι βολεύτηκαν τέσσερις δυστυχημένοι άνθρωποι.

Κόρη: Πρώτη φορά χρησιμοποιείς αυτή τη λέξη.

Γιος: Κι ο ήλιος είναι κίτρινος χωρίς να χρειάζεται να το επισημάνεις.

Κόρη: Γράφεις τόσο καιρό τα σενάρια που ζούμε, οπότε θα πρέπει σιγά σιγά να δεις για πού τραβάνε οι ήρωες σου. Να τους δώσεις ένα τέλος, καλό, κακό, δεν ξέρω. Πάντως ένα τέλος.

Σκηνή ένατη

Ο Εκείνος κι η Εκείνη συζητούν στο σαλόνι.

Εκείνη: Ως πότε αυτό;

Εκείνος: Βαρέθηρες να είσαι η Μητέρα;

Εκείνη: Ποτέ δε θα βαρεθώ να είμαι Μητέρα, αλλά κάποτε τα πράγματα τελειώνουν. Ή πρέπει να τελειώνουν.

Εκείνος: Αλλιώς τα τελειώνουμε εμείς;

Εκείνη: Αλλιώς δεν ξέρω. Έχει περάσει τόσος καιρός εδώ. Θα μείνουμε για πάντα έτσι;

Εκείνος: Καλύτερα απ' το πεζοδρόμιο...

Εκείνη: Τουλάχιστον εκεί είχα μια ελευθερία. Εδώ...

Εκείνος: Κι εδώ μπορείς να φύγεις όποτε θες. Αλλά δεν φεύγεις.

Εκείνη: Έξω δεν ξέρω τί θα μας περιμένει πάλι. Αλλά κι αυτό...

Εκείνος: Εδώ είμαστε ασφαλείς. Αυτοί είναι ασφαλείς στην παράνοια τους κι εμείς ασφαλείς απ' όσα μας κυνηγούν.

Εκείνη: Ωραία λέξη η ασφάλεια. Κάτω απ' αυτή κρύβονται τέρατα. Σε πιέζω για το καλό σου, σε περιορίζω για το καλό σου, σε πνίγω για το καλό σου. Για την ασφάλειά σου.

Εκείνος: Έτσι είναι η ζωή. Κάτι παίρνεις, κάτι χάνεις. Δεν τα έχουμε ποτέ όλα. Εμείς ειδικά που ξαφνικά μείναμε στον άσο.

Εκείνη: Καλά όλα αυτά, αλλά ως πότε; Εκτός κι αν σου αρέσει όλο αυτό. Μήπως νιώθεις Πατέρα τους;

Εκείνος: Πατέρας τους; Υπάλληλος τους είμαι. Κάθε μέρα τα ζυγίζω και κάθε μέρα στο ίδιο καταλήγω.

Εκείνη: Κι εμείς σαν φυλακισμένοι είμαστε εδώ. Διαφέρουμε πολύ νομίζεις απ' αυτούς;

Εκείνος: Διαφέρουμε. Εμείς παλεύουμε για να ζήσουμε, εκείνοι παλεύουν για να μη ζήσουν.

Εκείνη: Κοντά τους δεν ζούμε ούτε εμείς. Σκέψου λίγο πόσο καιρό είμαστε εδώ.

Εκείνος: Αν θες ξέρω και την εναλλακτική, το βάθος μιας στοάς. Ξέρεις που...

Εκείνη: Άσπρο μαύρο δηλαδή; Με τα λεφτά που έχουμε μαζέψει μπορούμε να ζήσουμε πια κάπως καλύτερα.

Εκείνος: Είναι πολύ λίγα, θα φαγωθούν πολύ γρήγορα. Ενώ εδώ τα βάζουμε όλα στην άκρη, δε χαλάμε τίποτε.

Εκείνη: Ναι, μόνο τους εαυτούς μας. Δεν βαριέσαι.

Εκείνος: Ίσα ίσα, εδώ ηρεμήσαμε. Ξέρουμε τι μας γίνεται και τι μας ζημερώνει.

Εκείνη: Αυτοί οι δυο είναι εντελώς ανισόρροποι. Ξαφνικά μπορεί να μας πετάξουν έξω.

Εκείνος: Ας το κάνουν αν μπορούν. Δεν θα άλλαζαν τίποτα απ' όσα έχουν χτίσει με μας. Αυτοί μέχρι που θα σκοτώναν για να μη χαλάσουν τη ρουτίνα τους.

Εκείνη: Ρουτίνα είναι η διαστροφή;

Εκείνος: Για κάποιους ανθρώπους ναι. Κι αυτό εμάς μας βολεύει. Χρόνο κερδίζουμε.

Εκείνη: Χρόνο χάνουμε. Αδιέξοδο είναι.

Εκείνος: Θα δείξει. Διάβασες καλά το ρόλο σου; Δεν θέλω να μου κάνουν πάλι παρατήρηση.

Εκείνη: Μην ανησυχείς, όλα εντάξει. Ευτυχώς έτσι περνάει και η ώρα στο μαυσωλείο.

Εκείνος: Δες το σαν εμπειρία. Θα ζούσες ποτέ κάτι τέτοιο;

Εκείνη: Χόρτασα από εμπειρίες, φτάνει.

Εκείνος: *(ανοίγει το σημειωματάριο)* Θα δούμε ένα ντοκιμαντέρ με ελέφαντες. Αυτό το έβαλε τελευταία στιγμή στο πρόγραμμα.

Εκείνη: Πότε έγινε αυτό;

Εκείνος: Χθες βράδυ άφησε ένα σημείωμα στο δωμάτιο μ' αυτή την προσθήκη. Εντάξει, δεν μας βγάζει τελείως εκτός προγράμματος ούτε χρειάζεται να προετοιμάσουμε και κάτι.

Εκείνη: Τα βαριέμαι τα ντοκιμαντέρ. Και κυρίως τις ερωτήσεις μετά. Για τα δάση, για τη φύση. Τους ωκεανούς. Τα ζώα.

Εκείνος: Υπομονή. Α, μη το ξεχάσω. Διάβασες καλά και την ιστορία του φιλοτελισμού; Θα έχουμε εξέταση σήμερα πάνω σ' αυτό.

Εκείνη: Όλο το απόγευμα χθες μου βγήκαν τα μάτια. Φιλοτελίστηρα με το παραπάνω.

Σκηνή δέκατη

Όλοι στο σαλόνι. Η Κόρη κάνει σκιοινάκι και ο Γιος κρατά ένα μεγάλο άλμπουμ.

Εκείνος: Είσαι πολύ καλή στο σκιοινάκι. Πάμε λίγο ακόμα.

Κόρη: Μάλιστα Πατέρα. Ρωτήστε με ό, τι άλλο θέλετε.

Εκείνος: Σε πόσες κατηγορίες χωρίζονται τα αριθμητικά επίθετα;

Κόρη: Σε τέσσερεις. Απόλυτα, τακτικά, πολλαπλασιαστικά και αναλογικά *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Ποιος ήταν ο Λήθων;

Κόρη: Ο φοβερός δράκοντας που είχε εκατό κεφάλια και ζούσε στη σπηλιά του Παρνασσού *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Τι ήταν ο Χολμπάιν;

Κόρη: Γερμανός ζωγράφος της Αναγέννησης *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Τι είναι το σελιλόνι;

Κόρη: Μια συνεχόμενη ταινία από εύκαμπτο πλαστικό φιλμ *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Ποιο ζώο έχει την πυκνότερη γούνα μεταξύ των θηλαστικών του πλανήτη;

Κόρη: Η ενυδρίδα *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Ποιός ήταν ο εφευρέτης του αλεξικέρανου;

Κόρη: Ο... ο... δεν θυμάμαι *(η Εκείνη μένει με τα χέρια ανοιχτά, ενώ ήταν έτοιμη να χειροκροτήσει)*.

Εκείνος: Συνέχισε το σκονιάκι. Θα επανέλθουμε αργότερα. Συγγραφέας του θεατρικού έργου «Άννα Κρίστι»;

Κόρη: Ο Ευγένιος ο Νηλ *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Τελευταία ερώτηση. Τι είναι τα κοντάκια;

Κόρη: Ύμνοι βυζαντινής μουσικής *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Μάλιστα. Πάρε μια ανάσα τώρα. Δεν τα πήγες κι άσχημα. Αν εξαιρέσουμε βέβαια το αλεξικέρανο.

Κόρη: Με συγχωρείτε. Και τα είχα διαβάσει όλα πολύ καλά.

Εκείνος: Δεν φάνηκε αυτό στις απαντήσεις σου. Κάπως κόμπιαζες.

Κόρη: Ήταν και το σκονιάκι Πατέρα. Με δυσκόλεψε αρκετά στην αναπνοή.

Εκείνος: Προχωράμε λοιπόν. Η σειρά σου τώρα *(απευθύνεται στο γιο)*.

Γιος: Έτοιμος είμαι. Να σας δείξω; Μου επιτρέπετε;

Εκείνος: Φυσικά.

Γιος: Ορίστε το φυτολόγιο. Μάζεψα από τον κήπο όσα περισσότερα διαφορετικά φύλλα μπορούσα.

Εκείνος: Τα ταξινόμησες σωστά; Για να δω.

Γιος: Κάτω από το ριζόχαρτο έχω γράψει τις ονομασίες και των δεκαπέντε φυτών. Συμβουλευτήκα και το εγχειρίδιο της βοτανικής, όπως μου υποδείξατε *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Εκείνος: Άψογη, επιμελής εργασία. Πολύ παραγωγική αυτή η εβδομάδα για σας. Εύγε *(η Εκείνη χειροκροτεί)*.

Γιος: Θα χαιρόταν πολύ ο Επιθεωρητής αν έβλεπε ότι είμαστε άψογοι σχεδόν.

Εκείνος: Αν μας είχε επισκεφθεί σήμερα κι έβλεπε το ζήλο σας σίγουρα θα σας επιβράβευε. Άρα, αφού ενεργώ αντ' αυτού θα σας ανταμείψω εγώ. Αυτές οι δύο σοκολάτες είναι για σας. Τις αξίζετε.

Γιος: Σας ευχαριστούμε πολύ Πατέρα. Πότε μπορούμε να τις φάμε;

Εκείνος: Προτείνω να τις φάτε όσο θα παρακολουθούμε το ντοκιμαντέρ με τους ελέφαντες. Πιστεύω ότι θα σας αρέσει. Μπορούμε να ξεκινήσουμε.

Γιος: Ωραία Πατέρα. Σας ευχαριστούμε για όλα όσα έχετε κάνει για μας.

Όλοι κάθονται στον καναπέ, ο Γιος και η Κόρη τρώνε τις σοκολάτες τους και κοιτάζονται, ενώ το ντοκιμαντέρ παίζει.

Κόρη: Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

Γιος: Γιατί τα μάτια τους είναι πάντα θλιμμένα;

Κόρη: Δεν είναι θλιμμένα. Έτσι είναι.

Γιος: Κι όμως εγώ βλέπω κάτι. Μια μελαγχολία. Δεν είναι λογικό όμως. Ζουν ελεύθεροι στη φύση και είναι θλιμμένοι;

Κόρη: Αυτό είναι δικό σου συμπέρασμα. Εγώ δεν τους βλέπω θλιμμένους. Κι ύστερα τί εννοείς ελεύθεροι; Όλοι ελεύθεροι ζούμε, απλώς οφείλουμε να προσέχουμε.

Παγώνει ο χρόνος. Σβήνουν τα φώτα κι όταν ανοίγουν βλέπουμε τα δυο παιδιά νεκρά στον καναπέ.

ΤΕΛΟΣ